

КОЛЕДА

Гората в булчинска премяна
трепери в студ и мраз.
Дърветата с качулки бели
бленуват ведър час.

На пост пред влажната земянка
бди верен часовей
и стъпките му глухо тънат
в предколеден покой.

Пред радиото някой пее
за дом и светли дни,
и часовоят бавно тръгва
през снежни равнини.

Върви в нощта. Огромни степи.
Безкраен, дълъг път.
Една ръка го води в мрака
назад към роден кът.

Жадуван миг. Сърцето тръпне
сред бащиния двор!
На прага Жения го прегръща
със ясен детски взор.